

**Tu saklāj galdu manu naidnieku priekšā,
ar eļļu tu svaidi man galvu,
mans kauss plūst pāri.**

Psalms 23,5

Kādreiz saka, ka Bībele mums māca par garīgām lietām. Tas nav nepareizi, kamēr neaizmirst, ka Dievs rūpējas par visām mūsu vajadzībām, tai skaitā par dieniško maizi un veselību. Tieši Vecā Derība palīdz saskatīt Dieva gādību pavisam konkrēti un praktiski šajā dzīvē, nevis kaut kādās, no miesas atdalītās, garīgās sfērās vai pēc nāves.

Arī šodienas pants no 23.psalma ir jāsaprot ļoti reāli. Doma ir tāda, ka izmisis cilvēks nāk uz Dievnamu, kur pats Dievs viņu ņem Savā aizsardzībā un izrāda viņam viesmīlību un cieņu, neraugoties uz visiem pretiniekiem. Šodien nekāda tempļa mums nav, bet mēs varam jautāt, kā tad izpaužas šis Dieva rūpes par grūtdieņiem mūsdienās?

Pats galvenais ir, ka varam nākt pie Svētā Vakarēdiena saņemt Kristus miesu un asinis. Vienalga, ko citi par mani domā, vienalga, vai es pats sevi vairs nevaru ciest, – ir tomēr vieta, kur tieku pieņemts, kur ir iespēja saņemt stiprinājumu miesā un garā, kur Dievs pats mani iepriecina ar Savu žēlastību un klātbūtni. Ejot pie Dievgalda, man nav nekas jāpierāda, es varu būt paties un atzīt savas vainas un nespēku. Visur citur mani bez izlikšanās ļoti ātri padzītu, bet šeit valda citi likumi, šeit es varu būt Kristus mīlestībā. Viņš ir atdevis Sevi, lai es varētu dzīvot ar prieku un pateicību, Viņš atjauno kopību tur, kur grēks un savtīgums to šķeļ. Caur Svēto Vakarēdienu tiek veidota draudze, draudzība.

Ja mēs piedzīvojam, ka Kristus mums kalpo, tad ir jāspēr arī nākamais solis, ka mēs viens par otru rūpējamies. Par to runā šī līdzība:

„Reiz miesas locekļi ļoti dusmojās uz kuņģi. Tie bija aizvainoti, ka viņiem bija jāgādā ēdiens un tas jāatdod kuņģim, kamēr pats kuņģis neko citu nedarīja kā apēda viņu darba augļus. Tā tie nolēma, ka vairs nedos kuņģim ēdienu. Rokas to nepacels līdz mutei. Zobi to nekošļās. Rikles to nenorīs. Tā kuņģis tiks piespiests kaut ko darīt. Bet viss, ko viņi panāca, bija, ka miesa kļuva vāja, pat tik tālu, ka visiem draudēja nāves briesmas. Tā, galu galā, viņi paši bija tie, kuriem bija jāiemācās, ka viens otram palīdzot, tie patiesībā cēla savu pašu labklājību.”

Plaujas svētki ir lieliska iespēja atklāt to, cik labi ir, ka mēs varam dalīties viens ar otru ar tām dāvanām, kas mums ir dotas. Lai Dievs Jūs bagātīgi svētī ar visu, kas Jums dzīvē nepieciešams! ❧

ESF PROJEKTA NOSLĒGUMS

ESF projekta noslēguma pasākums šī gada 18.jūnijā Lazaretēs ielā 7, Liepājā pulcēja visus tā dalībniekus un citus interesentus. Apmeklētājus priecēja radošo darbu izstāde, kas pa šo laiku kļuvusi vēl krāšņāka un bagātāka.

Vispirms sirsnīgā uzrunā klātesošos sveica projekta idejas autore Aija Saldovere. Viņa atgādināja projekta prioritātes, atzinīgi novērtējot rezultātus. Kopā apmācībās dalību ņēma 101 cilvēks. Līdztekus dažādās jomās apgūstamajām prasmēm notika arī citas paredzētās aktivitātes – ārstnieciskā vingrošana, masāžas, dalībnieku pārvadāšana uz nodarbinātību vietu un mājās, kā arī ēdināšana ar siltajām pusdienām. Liepājas Diakonijas centrs, Mārtiņa Urdzes vadībā, kas šo darbu kopā ar projekta koordinētāju Andru Dālderu nodrošināja, labi tika galā ar visiem pienākumiem arī sarežģītākās situācijās, jo projekts tika rakstīts ar mērķi, lai interesenti labi pavadītu laiku, iemācītos ko jaunu un tiktu pie pašu darinājumiem.

Pēc pateicības vārdiem A. Saldovere aicināja dalīties pārdomās M. Urdzi, kurš, atsaucoties uz Bībeles lasījumu, atgādināja, cik svarīgi ir censties saskatīt, ka viss notiek uz labu un izmantot iespējas pateikties Dievam un cilvēkiem, kuri par mums rūpējas un gādā. Tad dzīve iegūst pavisam citu vērtību, citu kvalitāti.

No labās: Mārtiņš Urdze, Aija Saldovere, Andra Dāldere

No Liepājas Daikonijas centra projekta vadību apsveica Anita Rupeika, kurai pievienojās arī pārējie sveicēji. Tika izsniegtas apliecināšanas dalībniekiem, pateicības pasniedzējiem un citiem aktīvistiem. Pēc pasākuma svinīgās daļas sekoja muzikāls sveiciens Jolantas un Tāļa izpildījumā un notika sadraudzības mielasts.

ieguldījums Tavā nākotnē

No 2012.gada 2.janvāra līdz 2013.gada 30.jūnijam Liepājas Diakonijas centrs realizēja Eiropas Sociālā fonda projektu "Sociālās rehabilitācijas programmu izstrāde un ieviešana Liepājas Diakonijas centrā." (Nr.1DP/1.4.1.2.4/11/APIA/NVA/138) realizāciju. Projekts tika īstenots darbības programmas „Cilvēkresursi un nodarbinātība” papildinājuma 1.4.1.2.4. apakšaktivitātes „Sociālās rehabilitācijas un institūcijām alternatīvu sociālās aprūpes pakalpojumu attīstība reģionos” otrās kārtas ietvaros.

Projekta īstenotājs bija Liepājas Diakonijas centrs, iesaistītais sadarbības partneris – Liepājas pilsētas Domes Sociālais dienests. Ar projekta vēsturi varam iepazīties vietnes www.kalpot.lv sadaļā Liepājas Diakonijas centrs/ESF projekts. ☒

Publikācijas projektam sagatavoja Inga Audere
FOTO: Egons Ziverts, „Kurzemes Vārds”

KRUSTA BAZNĪCAI – 85

Mīļi sveicam Liepājas Krusta draudzi baznīcas 85.gada svētkos!

Karīnas Krieviņas foto.

Liepājas krusta evaņģēliski Luteriskā draudze dievnama 85.gada dienas svinībās ar draudzes māc. M.Urdzi, metodistu māc. Ā.Vīksnu u.c.

Lūgšana

Paliec pie manis Gaisma, –
Lai varu vēl tuvāko redzēt,
Līdzās būt, sildot un degot.
Tam mieru un ticību nest;

Ar Tevis dāvātu staru
Gaitas caur ieleju vadot,
Tumsā klimstošai ēnai
Aklumu nepārmest.

Paliec pie mums Gaisma
Kā ceļinieks svēts un dārgs,
Kā taisne, kā sliksnis, kā mūris,
Ko tumsai nepārkāpt.

/I.A./

**"Bet, kas dara patiesību, nāk pie gaismas, lai būtu redzami viņa darbi,
ka tie Dievā darīti." /Jņ 3,21/**

DIAKONIJĀ

Diakonijas apmācības rit pilnā sparā

Diakonijas apmācības, kas Grobiņas prāvesta iecirknī sākās 2013.gada 19.janvārī, Liepājas Diakonijas centrā rit pilnā sparā. Nodarbības notiek reizi mēnesī, un līdz šim jau padziļināti apskatītas sekojošas mācību tēmas: ticības pamati, diakonijas teorētiskie pamati, ētika un diakonijas praktiskie pamati.

17.augustā lekciju par diakoniju, sociālo darbu un misiju vadīja LELB Liepājas bīskaps Pāvils Brūvers. Viņš dalījās gan mūsu Baznīcas diakonijas, gan savā personīgajā darba pieredzē, uzsverot, ka diakonija ir cieši saistīta ar misiju, un skaidroja misijas nozīmi Baznīcas dzīvē. Klātesošie vienbalsīgi aicināja bīskapu iespēju robežās

sekmēt diakona amata ieviešanu LELB.

Apmācības noslēgsies 2014.gada 15.martā ar dievkalpojumu, kurā tiks pasniegtas apliecības par kursu beigšanu, un ar kopīgu diakonijas dienu. Lekcijas pieejamas arī vietnē www.kalpot.lv. Apliecības saņems tie dalībnieki, kas nebūs kavējuši nodarbības vairāk kā divas reizes un sagatavojuši īsu referātu par darbu ar noteiktām cilvēku grupām.

INTERVIJA

Augusta beigās mūsu draudzē viesojās LELBāl (Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas ārpus Latvijas) arhibīskaps Ernsts Elmārs Rozītis ar dzīves draugu Veru Volgemuti-Rozīti. Aicinājām arhibīskapu uz sarunu.

Ko Jūs gribētu pastāstīt mums par Ārpuslatvijas baznīcu? Varbūt varat vispārīgi to paraksturot?

Mēs, kas esam ārpus Latvijas, saikni ar Latviju izjūtam kopš senseniem laikiem. Tīri personīgā līmenī mūsu – reizē Latvijas un reizē arī Ārpuslatvijas Baznīcas – pirmais arhibīskaps Teodors Grīnbergs dzīvoja man blakus trepēs, un tas bija „Bitīšu” onkulis*. Pie viņa brauca vai nu atsevišķo zemju garīgie pārstāvji: prāvesti, piemēram, prāvests Edgars Bergs ar savu lielo krauzi**, vai arī sūtni, piemēram, sūtnis Kārlis Zariņš. Tā kā bija šī latviskā, reizē nacionālā un reizē garīgā identitāte. Tas tika ielikts kā dzīves saturs un

reizē uzdevums – ar to kalpot Latvijai, jo citreiz kaut kur tālu prom varētu uzglabāties kaut kas no senā oriģināla. Un garīgā ziņā pie tā pieder – saturēt kopā divas lietas, kas dažreiz, manuprāt, tiek pārāk daudz šķirtas – ka kristīgajā baznīcā savienojas nopietnība un brīvība. Teoloģiskā aspektā, nopietnība – tas varbūt ir Brāļu draudžu mantojums un labā ziņā – konservatīva nostāja. No otras puses tas ir Apgaismības laika mantojums, kas Latvijā bija ļoti nozīmīgs. Liberālā teoloģija ir kaut kas, kas pieder pie mūsu Baznīcas vēstures, kaut vai ar mūsu arhibīskapu Kārli Kundziņu, kurš bija viziteiktākais liberālās teoloģijas pārstāvis. Kad brīvība un nopietnība nav pretstati, nekad nevar būt pārāk daudz ne vienas, ne otras. Īsta, ne uzspēlēta nopietnība un brīvība, kas nav visatļautība, bet atver šo plašo apvārsni, kas ir Dieva apvārsnis. Pārnestā nozīmē: jo drošāk es ar vienu kāju stāvu, jo lielāku soli es varu spert, jo brīvāks esmu. To gribētos paturēt un īstenot ārpus Latvijas, priecāties un ienest pūrā atkal sadarbībā ar Latviju, jo tā ir mūsu lieta. Tie, kas ir tik šausmīgi bailīgi, nav lasījuši Bībeli, kur

rakstīts, ka mīlestībā nav baiļu. Tiem es gribētu pajautāt: *Kā ir ar jūsu ticību, ja jūs esat tik bailīgi no visas pasaules un no brīvības?*

Kādas ir lielākās problēmas, ar kurām saskaras Ārpuslatvijas Baznīca?

Problēma arvien ir apdraudējums. No otras puses, problēma arvien ir arī uzdevums. Kā uz to skatās – vai uzsvērt problēmu vairāk kā kaut ko grūtu, vai vairāk kā kaut ko labu. Piemēram, tagad no Latvijas ierodas tik daudz cilvēku. Tas nozīmē, ka mūsu draudzēs Vācijā apmēram 80 % ir latvieši, kas iebraukuši pēdējos 15 gados. Tas ir liels izaicinājums. Mums sāp sirds, ka šo latviešu trūkst Latvijai, no otras puses, viņi ir dāvana mums. Viņi arī ir uzdevums mums, jo ir daži, kuriem jau agrāk Latvijā bija saiknes ar Baznīcu, bet ir arī daudzi tikai atvērti cilvēki. Iespējams, ka viņi, nonākot latviešu saimē, mūsu draudzēs atrod reizē kaut ko no nacionālās dzimtenes un reizē arī no garīgās dzimtenes. Mums agrākos laikos, pirms šī ieceļošanas viļņa Vācijā un arī visā Baznīcā bija cilvēku novecošanas problēma. Vācijā bija ļoti specifiski apstākļi. Tur palika visi tie, kuri nevarēja izceļot, kas bija slimi. No 10 000 latviešiem 1000 bija kara invalīdu, un, protams, cilvēki, kam nebija tik daudz uzņēmības. Šie cilvēki Vācijā visi ir jau nomiruši, tādēļ bēres pēkšņi vairs bija ārkārtīgi maz.

Amerikā, Austrālijā – tur, kur aizbrauca aktīvie – tur tagad ir ļoti daudz izvadīšanu. Protams, Amerikā, Austrālijā jau ir trešā vai pat ceturtā paaudze ārpus Latvijas, un ir sava veida brīnumi, ka viņi runā latviski, ka tiek turpinātas kā nacionālās, tā garīgās tradīcijas. Bet, protams, tas skaitliski saistās ar vienu zināmu nobirumu. Tas vienu otru draudzi tad arī nostāda grūtā situācijā. Jūs jau zināt, ka apkures rēķins nemazinās tāpēc, ka mazāk cilvēku. Tie izdevumi arvien jau ir tie paši. Kaut vai – algu mācītājam. Un ja skaits pārāk dilst, tad ir dažas vietas, kur mēs skaidri arī redzam, ka pēc zināma laika draudze varēs maksāt mācītājam vai mācītājai tikai pusi no algas. Ja to skaidri redz, tad ir jāpalīdz mācītājiem kvalificēties citam darbam, ko viņi varētu apvienot ar mācītāja darbu. Piemēram, garīgā padomdošana ir tā, kur esam palīdzējuši.

Tātad arī no šīm problēmām mēs varam, daloties viens ar otru, mācīties. Arī Latviju, man šķiet, nez vai varēs aprūpēt pietiekamā mērā ar pilna laika algotiem mācītājiem. Jāredz, cik cilvēki ir spējīgi maksāt. Tas daudzās lauku vietās nebūs iespējams. Mums ir daudz vairāk jādomā, kā kvalificēt un arī garīgā atbildībā saukt neordinētus locekļus, lai ordinēto amatu paplašinātu līdz diakona vai diakones amatam. Jāatminas senās Brāļu draudzes tradīcijas, kur mājastēvs vai mājasmāte bija mājas priesteri.

Tas tā varētu būt tanīs daudzās vietās, kur ir tikai viena, divas, trīs latviešu ģimenes. Latvieši izklīst pa visu pasauli. Mēs nevaram visus aprūpēt ar mācītājiem. To varēs tikai, ja dabīgā veidā arī garīgā atbildība tiks ņemta vērā un tad kombinēta ar modernām iespējām: internetu, mājas lapām un visu pārējo.

Kas jūs priecē Ārpuslatvijas baznīcā?

Man, protams, ir piepūle braukāt apkārt, jo atstatumi ir lieli, bet tad ir prieks ierasties un satikt savējos. Palīdz tas, ka latvietim gribas uzturēt iekšējo un ārējo atstatumu ar savu kaimiņu: ja tas kaimiņš ir tuvāk par 200 m, saka: *ko tu man uzbāzies!* Un ārpus Latvijas mums ir tas ārējais atstatums. Nav tā, ka visu nedēļu viens dzīvo pie durvīm un krīt uz nerviem tā, ka negribas arī svētdien vēl satikt. Kad satiekamies svētdienās vai pēc ilgāka laika, mēs patiesi atkal priecājamies un, ja es nepaliekšu ilgāk kā 3 dienas, tad jau tikai to prieku jūt. Ja baznīca un draudze ir kā liela ģimene – tas ir tas skaistais, dabīgais. Zīmogs mēs vienmēr uzliksim vēlāk, bet no tiem jau nevar būvēt Baznīcu. Ir prieks par kopā būšanu un katrā vietā par to, kas izdodas.

Pārejot pie Latvijas Baznīcas, – vai Latvijas Baznīcā ir kas tāds, kas, vērojot no atstatuma, jūs satrauc, izbrīna vai iepriecina?

Mūsu atšķirības jau arvien ir zināmas. Es priecājos, ka Latvijā baznīcās ir arī liela daudzveidība. Ja mēs, piemēram, raugāmies uz Rīgu: cik dažādas tās draudzes ir! Tur būs Doma draudze ar savu kodolu – reizē tūristu draudze, tur būs arī Lutera draudze – domājošie un filozofi – tie, protams, parasti iet uz Lutera draudzi, tad būs Jēzus draudze ar savu tradicionālo Brāļu draudzes ietekmi un iekšējo siltumu. Labi, ka ir šī daudzveidība, tas bagātina Baznīcas dzīvi. Protams, mēs jau arī esam dzirdējuši un zinām par finansiālām grūtībām, tomēr, es domāju, jau pirms divām, trim Sinodēm varēja redzēt, ka ienākumi un izdevumi ļoti atšķiras, un nevienā ģimenē nevar ilgstoši izdot vairāk nekā ienāk. Un to mums arī Baznīcā jāmacās. Kas mani vēl tā izbrīna, raugoties uz Baznīcu Latvijā: cik ļoti liels uzsvars ir likts uz visu, kas saistās ar dzimumu, starpdzimumu attiecībām. Bībelē tas tā nav. Bībelē uzsvars ir likts uz saimniecisko rīcību. Ja mēs paskatāmies līdzības, uzticīgais pārvaldnieks ir tas galvenais un sējējs. Un nav labi, ja viena problēma, kas noteikti ir nopietna, bet, kas ir tomēr viena no daudzām problēmām, tiek ielikta tik centrāli vidū, ka liekas – visa pasaule grozītos ap to. Ja mēs skatāmies Latvijas sabiedrisko ainu, problēma, kādēļ

latviešiem ir jāizbrauc, ir saimnieciska rakstura problēma. Un tā problēma ir tāda, ka saimnieciskā ziņā ir nevienlīdzība un krāpšana un viss ap to. Kā arī Baznīca to, kas ir centrālā problēma, neieliek centrālā vietā, bet ieliek tānī vietā citas, kas tur nav. Noteikti Bībele aptver visu dzīvi, un visā Bībelē mēs varam redzēt arī padomus dzīvei, bet jāskatās vienmēr, kas ir pašā centrā, un pašā centrā mums ir krusts, kristoloģija un atbildīga dzīve jebkurā ziņā.

Jūs teicāt, ka tas reizē ir izaicinājums un reizē arī prieks, ka latvieši tagad vairāk piejums iebrauc. Kā ir ar situāciju Svētdienas skolās un jauniešu darbu ārpus Latvijas Baznīcas? Kā ir, kad iebrauc šie jaunie cilvēki? Kā Jūs to risināt?

Tas tagad ir procesā. Tas ir pirmais – šo sliekšni padarīt ļoti ļoti zemu, lai cilvēki, lielie un mazie, vispirms var ienākt Baznīcā iekšā. Un tad, kad viņi ir iekšā un kad viņi var līdzveidot un izdzīvot atbildību, tad viņus vada. Arī dzīve pati rāda ceļu. Ja mēs ņemam nopietni to, ka mūsu Dievs ir Tas Radītājs, ka Viņš ne tikai dzīvē un dabā, bet arī starpcilvēku attiecībās ielicis ārkārtīgi daudz gudrības, un, ja mums ir tāds jūtīgums, kā līdzībās redzēt to visu, kas ir iespējams, tad ir prieks redzēt, kā vecāki, ja viņiem uztic atbildību, sāk ņemt šo atbildību vērā. Un tā daudzās vietās, kur gadu desmitiem vairs nebija skoliņas, tādas rodas. Kur nebija tautas deju ansambļi, tagad veidojas un piedalās pat Dziesmu svētkos. Ir jāredz, ka dažādās zemēs, protams, ir dažādas specifikas. Piemēram, Anglijā iebrauca daudz cilvēku pirms kādiem 10 – 15 gadiem. Anglija bija viena no pirmajām zemēm, kas atvērās darba tirgum. Tie cilvēki, kas tur ieradās, bieži vien strādā vienkāršus un smagus darbus. Tie, kas pēdējos gados atbrauca uz Vāciju, ir cilvēki, kuriem caurmēra izglītības stāvoklis ir daudz kvalificētāks. Piemēram, ļoti daudz ārstu. Vācu ārsti domā, ka Anglijā, Zviedrijā vairāk var nopelnīt. Vācijā ir ārstu trūkums. Šeit laukos daudzas slimnīcas slēdz. Faktiski tie, kas ienākuši pēdējos gados Vācijā, ir ļoti savā ziņā kvalificēti cilvēki, daļēji viņiem izdodas līdzvērtīgus darbus atrast, bet dažs labs, protams, arī kā sētnieks mēģina izdzīvot, bet tā no šiem cilvēkiem mēs arī daudz vairāk varam sagaidīt. Bet kas mūs priecē tieši pie šiem iebraucēju bērniem ir, ka viņiem caurmērā nākusi līdzī un arī tiek pieņemta ļoti oriģināla latviešu valoda. Jo jūs varat stādīties priekšā 3., 4.paaudzē, piemēram, Amerikā ir savas grūtības uzturēt pietiekami labu latviešu valodu. Tā kā tur vispirms mums savienojas garīgais uzdevums ar to, lai viņi apzinātu vēsturi un valodu. Un dažreiz ir jāstrādā grupiņās. Vienā ar latviešu valodas nepratējiem

jeb vājpratējiem un otrā ar tiem, kas valodu pārzina labi. Arī juridiskais stāvoklis ir ļoti atšķirīgs. Mūsu Baznīcā Amerikā, piemēram, ir ļoti apgrūtināts darbs un sadarbība tieši ar tiem, kas pēdējos gados ieradušies no Latvijas – tas, ka lielais vairums ieradies ne gluži legāli. Viņi ieradušies kā tūristi un vienkārši palikuši. Un no tā var tikai brīdināt, jo ja tu reiz Amerikā esi sācis dzīvot nelegāli, nav nekādu iespēju to pārvērst legālā uzturēšanās veidā. Tas nozīmē, ka šie cilvēki dzīvo pastāvīgā stresā. Piemēram, notiek satiksmes negadījums, – jūs esat pilnīgi nevainīgs, – tomēr policiju nevarat saukt, jo tiklīdz meklēsīt taisnību, jūs būsīt cietējs. Un šie cilvēki tad arī ir ļoti bailīgi: viņi negrib nevienā listē, sarakstā, lai viņus uzņem, un arī draudzes valdē viņi nekad neieies. Tā nav blakus problēma, bet ir skaitliski samērā plaša un liela problēma, kas tad arī mazliet pastiprina to plaisu starp tiem, kas ilgu laiku tur ir bijuši un kas tagad ir pienākuši klāt. Tāda problēma nepastāv Vācijā, jo mūsu Vācijas latviešu dzīve ir jau pilnīgi pārņemta no Latvijas latviešiem, un tas ir ļoti jauki! Un arī, kas spēlē lomu, ir ārējais atstatums. Es domāju, cilvēks, kas Vācijā ieradies, būtībā savā ziņā Latviju nemaz nav īsti atstājis: 2 stundās viņš var būt šeit. No Rīgas ātrāk var nokļūt Frankfurtē nekā Daugavpilī. Mūsu uzdevums ir: uzturēt šo iekšējo saikni. Nākamajos Ziemassvētkos būšu Latvijā, tāpēc, ka man nav vērts Vācijā stāvēt tukšas Baznīcas priekšā, – visi tie, kas ir ieradušies no Latvijas, gandrīz visi mēģina nokļūt mājās pie savējiem, Latvijā. Daži aizbrauc uz siltajām zemēm, tie arī tad, protams, nebūs. Tikai varbūt daži pensionāri, kādi nemaz nevar aiziet uz baznīcu. Un tas nozīmē – šo iekšējo saikni, motivāciju, piederības un kopības sajūtu uzturēt kā garantiju – ja tā ir, tad jau ārējo risinājumu atradīs. ☩

Uzziņai:

* „Bitīšu” onkulis – Teodors Grīnbergs. Kopš 1913.gada izdod nedēļas laikrakstu bērniem un jauniešiem „Bitīte”. Laikraksta izdošana 1.pasaules kara laikā tiek pārtraukta, bet pēc tam tiek atjaunota. Pēc 2.pasaules kara laikraksts turpina iznākt trīmdā. Vairāk informācijas uzziņai par T. Grīnbergu var skatīt internetā: <http://www.lelb.lv/forum/?fu=1&id=4400&rid=5>

** Krauze gofrēta, apaļa mācītāja amattērpa apkakle – Hanzas savienības virsmācītāju zīme. Mūsdienās vēl tiek lietota Ziemeļelbas Baznīcā Vācijā un Dānijā. Arī Latvijā pirms kara to valkāja Rīgas Jāņa, Doma un Pētera baznīcu virsmācītāji. K.K.

Intervijas turpinājumu meklējiet draudzes nākošajā izdevumā.

Sagatavoja **Karīna Krieviņa**

KRUSTA DRAUDZE

21.aprīlī cikla "Dzintariņi"* /Dz/ ietvaros notika draudzes bērnu un jauniešu koncerts "Pavasaris", kurā tika dziedāts un muzicēts ar tādiem mūzikas instrumentiem kā klavieres, ģitāra, blokflauta un didžeridū.

19.maijā draudze pirmo reizi iesaistījās Muzeju nakts pasākumos. Krusta baznīcā bija *Pārdomu un miera punkts*, mūziķa Goran Goras koncerts, draudzes jauniešu ansambļa koncerts. Mazajā zālē apmeklētāji varēja apdomāt un papildināt frāzi: "Ja runa ir par dzīvību, tad...", darbojās arī tējnīca. Draudze bija sagatavojusi lūgšanu bukletu un bukletu par Krusta baznīcu.

26.maijā notika atklātais dzejas pasākums "Ar Ziedoni ziedoni", kur katram bija iespēja lasīt savu mīļāko dzejoļu, pasakas vai epifānijas fragmentu. /Dz/

9.jūnijā pie mums viesojās Rīgas Krusta draudzes koris kopā ar mācītāju Ivaru Jēkabsonu. Koris piedalījās dievkalpojumā ar dziedājumiem. Pēc dievkalpojuma notika sadraudzība baznīcas dārzā, kur abas Krusta draudzes iepazīnās viena ar otru un uzzināja par aktivitātēm un kalpošanām, kādas katrā no tām notiek. Rīgas Krusta draudzes mācītājs un citi vīri dalījās ar interesantām ticības dzīves liecībām. Šis satikšanās iniciatore bija Rīgas Krusta draudzes kora aktīvistē Elita. Rīdzinieku mērķis bija iepazīties un sadraudzēties ar visām Krusta draudzēm Latvijā. Luterāņiem tādas ir trīs – Rīgā, Liepājā un Varakļānos. Pagājušajā gadā rīdzinieki apciemoja Varakļānu draudzi.

16.jūnijā, laikā starp Komunistiskā genocīda upuru piemiņas dienu un Latvijas Republikas okupācijas dienu, notika muzikāls pasākums ar rakstnieka un dzejnieka, latviešu nacionālās pretošanās kustības dalībnieka, Modra Zihmaņa piedalīšanos "Tur ziemeļos, tur sniega laukos". M. Zihmanis bija sagatavojis nelielu vēsturisku apskatu par tā laika notikumiem un atbildēja uz klātesošo jautājumiem. Latviešu dziesmas ar patriotisku saturu dziedāja draudzes jauniešu ģitāristu ansamblis.

7.jūlijā notika draudzes pārrunu grupas *Par Bībeli un dzīvi* uzņemtās filmas pirmizrāde. /Dz/

18.augustā Viktors no Ilģiem rādīja un stāstīja par paša izgatavotajām satiksmes zīmēm. /Dz/

13.augustā notika Jonasa Švercera, kas pie mums kalpoja kā Eiropas brīvprātīgais "Jaunatne darbībā" projekta ietvaros, izveidotā kalendāra "Reliģijas un konfesijas Liepājā" atklāšanas pasākums. Piedalījās arī Jonasa tētis no Vācijas, kurš bija atbraucis pacienoties Latvijā.

25.augustā draudzē viesojās Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas ārpus Latvijas arhibīskaps Ernsts Elmārs Rozītis. /Sk.interviju 4.-6.lpp./

1.septembrī Krusta baznīcā notika "Baltās stunas" dzejas pasākums, kas Liepājā ieskandināja 1.vispasaules latviešu kristīgās dzejas dienas. /Skat. 9.lpp./

15.septembrī notika muzikāls pasākums, kurā piedalījās vijolnieces Rasa Kumsāre un Jūlija Makarina, kā arī draudzes jauniešus Megija ar klavieru skaņdarbu un Helga ar Karīnas Krieviņas dzeju. /Dz/

29.septembrī Krusta baznīcas 85.gada svētkos piedalījās metodistu mācītājs Ārijs Vīksna ar Latvijas Apvienotās Metodistu baznīcas draudzes kori, ko vadīja diriģente Ruta Pāvila.

Ābolsvētki

Sestdien, 5.oktobrī, no plkst. 9.30 līdz 14.00 Kr.Valdemāra ielā 7 pie Krusta baznīcas Liepājas Diakonijas centrs jau ceturto reizi rīko labdarības pasākumu "Ābolsvētki". Ar saziēdotajiem līdzekļiem tiks atbalstīts Krusta ev.lut. baznīcas remonts. Zemnieki no apkārtējiem novadiem dāvā savas ražas – augļus, dārzeņus u.c., ko Ābolsvētkos varēs iegādāties par ziedojumiem. Pasākumu kuplinās folkloras kopa "Saknes", ukraiņu tautas dziesmu ansamblis "Barvinok", Sarkanā Krusta senioru ansamblis "Dzirkstele". Būs loterija un izsole, iespēja padzert kafiju vai tēju, baudīt ābolu rausi un daudz kas cits. Visi mīļi gaidīti! ☩

* Pasākumu cikls "Dzintariņi" tika atklāts pirms gada Krusta baznīcas 84.gada dienā, kad šeit tika uzstādīta liela stikla vāze. Par katriem, baznīcas remontam ziedotiem, desmit latiem tajā tiek ielikts viens dzintars. 2013.gada vasarā ir uzsākts plānotais baznīcas jumta remonts. Kopā nepieciešami 100 000 latī. Lūdzu palīdziet arī Jūs mums piepildīt šo vāzi!

**Trīsuļo sveces liesma.
Trīsuļo tauriņa spārns.
Trīsuļo debesīs dziesma.
Vārdus sirdīs ieraksta Dievs.**

/Karīna Krieviņa/

1.vispasaules latviešu kristīgās dzejas dienas Liepājā šī gada 1.septembrī sākās ar svinīgu un siltu "Baltās stundas" pasākumu Krusta baznīcā. To ievadīja mācītājs Mārtiņš Urdze ar svētbrīdi. Pēc aizlūguma M.Urdze jautāja dzejniekiem, kāpēc viņi raksta, kā arī, kāpēc viņi lasa dzeju. Vienbalsīgi tika atzīts, ka daļai sabiedrības dzīvi bez dzejas šodien grūti iztēloties, savukārt dzejnieki nespēj noklusēt savas izjūtas.

Par viesmīlību un atsaucību Krusta draudzei, mācītājam, dzejniekiem un mūziķiem ar ziediem un dāvanām pateicās "Baltās stundas" lolotāja Ilga

Auza. Pasākuma gaitā kā arvien viņa veltīja labus vārdus katram tā dalībniekam. I. Auza pastāstīja arī par savu tikšanos ar LELBĀL arhibīskapu Elmāru Ernstu Rozīti un viņa dzīves draugu Veru Volgemuti-Rozīti šī gada 25.augustā, kuras laikā tika pārrunāta 1.vispasaules latviešu kristīgās dzejas dienu iecere un kopā ar almanahu "Kāp mīlestības kalnā" nosūtīts ārpus Latvijas dzīvojošajiem tautiešiem sirsnīgs aicinājums – ņemt daļību dzejas dienās un dzejas izlases veidošanā.

Pēc I.Auzas priekšlikuma par ieceri pārdomās dalījās Inga Audere. Pateicībā Dievam un draugiem viņa atgādināja, ka ideja radās pirms gada 1.Kurzemes novada kristīgās dzejas dienās, kur tā guva labu atsaucību.

Un *tapa* dzeja... Savus darbus lasīja – Imants Brancis, Liene Dzintare, Mirdza Grauduže, Ausma Gudriķe, Rasma Jonase, Karīna Krieviņa, Irma Markopa, Anna Rišmite, Elvīra Škubure, Dzidra Šmite, Rasma Vērniece, Inga Vlasova un Modris Zihmanis. I.Audere nolasīja Veltas Grozgaļes dzeju. Muzicēja – Ieva Birule uz flautas, Mirdza Grauduže pie klavierēm un Helga Krieviņa ģitāras pavadījumā dziedāja pašu komponētas dziesmas. Ilga Auza prezentēja Rasmā Jonases jauno, skaisto dzejoļu grāmatiņu bērniem "Peļu saime".

Pasākuma izskaņā draugi sveica Imantu Branci un Mirdzu Grauduži dzimšanas dienās un turpināja sarunas sadraudzībā pie tējas. ☩

Krusta draudzes locekli, zinātnieci un mākslinieci AIJU DRUVASKALNI-URDZI pieminot

Šī gada 14.septembrī Liepājas muzejā notika mākslinieces un mūsu draudzes locekles (mūžībā) Aijas Druvaskalnes-Urdzes (1963–2010) piemiņas izstāde dienā, kad viņai būtu apritējuši 50 gadi. Pasākumā piedalījās Aijas radi, draugi, kolēģi un audzēkņi.

Liepājas Universitātes Zinātnes prorektore Ieva Ozola (2.) Savā uzrunā sacīja, ka vispirms iepazinusi A.Urdzi kā studenti, kā kolēģi vēlāk. Aijai kā Universitātes, kā izglītības un mākslas cilvēkam piemītusi ne tikai vēlme un spēja radīt,

arī spēja būt līderim – vest aiz sevis cilvēkus. Un prasme priecāties par dzīvošanu. Šīs īpašības viņa novēlēja arī klātesošajiem.

Turpinājumā klausītājus uzrunāja Aijas dzīvesbiedrs Mārtiņš Urdze (3.), aicinot izstādes apmeklētājus baudīt viņas darba augļus un vērtēt, kā māksliniece tajos pauž prasmi pārvarēt dzīves grūtības.

"Tas ir ceļš, ko varam iet kopā," M. Urdze sacīja. Koši dzeltens krusts – pretī izstādes ieejai redzamajā gleznā pēc viņa domām atspoguļo Aijas būtību pašos pamatos. Glezna tapusi laikā, kad smagā slimība ienāca viņas dzīvē, taču melnās krāsas darbā nav. Tas bija laiks, kad Aija meklēja Dievu, lūdza Viņam atbildes. Un Dievs atbildēja, paplašinot viņas iespēju loku, jo māksliniece krāsām sāka dzirdēt skaņas, par ko līdz tam bija tikai domājusi. Tas bija arī laiks, kad abi dzīvesbiedri iepazinās. Slimība no Aijas neatstājās, bet savos darbos viņa smago pārvērta gaišajā.

No Aijas Druvaskalnes-Urdzes izstādes paņemt sev līdzī saules krāsu ikvienam vēlēja arī citi viņas līdzgaitnieki.

Izstāde Liepājas muzejā (1.) bija apskatāma no 2013.gada 6.septembra līdz 6.oktobrim.

Aija Druvaskalne-Urdze (1963–2010)

Dzimusi Ogrē 1963. gada 14. septembrī. 18 gadu vecumā sapratusi, ka grib gleznot, viņa devās studēt uz Liepāju, kur apguva pamatskolas skolotājas profesiju ar specialitāti tēlotājmākslā. Mākslas akadēmijā absolvējusi Pedagoģijas nodaļu un 1996.gadā ieguvusi mākslas maģistra grādu. 2006.gadā – doktora grādu par darbu „Krāsas un skaņas sintēze vizuālās mākslas pedagoģijā”. Savus darbus sāka eksponēt izstādēs kopš 1994. gada.

Saldū desmit gadus strādājusi par vizuālās mākslas un kultūras vēstures skolotāju Druvas vidusskolā un vadījusi J. Rozentāla Tautas tēlotājas mākslas studiju. Kļuva par Liepājas Universitātes Mākslas un dizaina katedras vadītāju, strādāja par vizuālās mākslas pasniedzēju, nodibināja studentu grupu “Viens”, ar kuru kopā laikā no 2002. līdz 2006.gadam īstenoja vairākus publiskās mākslas pasākumus Daugavpilī, Liepājā, Pedvālē u.c. 2006.gadā Liepājas Universitātē izveidoja Mākslas pētījumu laboratoriju un kļuva par savas izstrādātās studiju programmas "Jauno mediju māksla" dibinātāju, par ko 2006.gadā Liepājā saņēmusi titulu "Gada Iniciatīva". Pateicībā par ieguldījumu jauno mediju mākslas izglītības jomas attīstībā 2009.gadā viņa saņēma Liepājas Universitātes Goda doktora titulu. 2008.gadā tika ievēlēta par Liepājas Universitātes Humanitārās fakultātes dekāni.

Vairāk par mākslinieci, viņas darbiem, izstādēm u.c.- sk. <http://aijaart.lv/#>

BLOGI

Esmu Spānijā!

Lidojums bija traki liels. Ar lidmašīnu lidoju no Rīgas uz Parīzi. Vispār kā jau draudzene Linda man teica, Parīzes lidosta ir milzīga, cilvēki tur neatbild uz jautājumiem, tikai skrien tālāk un rāda uz ekrānu, kas priekšā. Tāpēc ne ar vienu nekomunicēju. Vēroju mazus bērņus lidostā un priecājos.

Līdz lidojumam uz Madridi man tur bija jāpavada kādas sešas stundas. Pāris stundas centos lasīt spāņu valodas mācību grāmatu, bet snauduļoju. Biju ieklūdusi lidostas galā, kur visādi austrumnieki – indietes garās kleitās, tumšām sejām, vīrieši garos svārkos utt. Kad tuvojās laiks, meklēju uzrakstu „Madrid” un vietu, kur jāiečekojas. To izdarīju, biju priecīga. Līdz sapratu, ka esmu nepareizā vietā. Tad gan bija panika. Jautāju darbiniekiem, viņi laipni paskaidroja. Skrēju, domāju, ka viss jau nokavēts, bet nē... ū... paspēju. Viss bija ļoti jauki, mani visur laipni ielaida, paskaidroja, un iesēdos ļoti pieklājīgā „AirFrance” lidmašīnā. Pa ceļam katram personīgi piedāvāja kaut ko dzeramu un cepumus, es atteicos, domāju, ka atkal tas ir kaut kas ļoti dārgs. Izrādās, to visu deva tāpat. Ai, un tik žēl pēc tam bija, ka atteicos padzerties!

Madridē, salīdzinot ar Parīzi, viss bija klusi un mierīgi. Var jau būt – tas tāpēc, ka bija jau vakars. Sākumā skraidīju un domāju, kur jāsaņem bagāža (tas arī bija jauki, ka mani lidojumi Rīga-Parīze un Parīze-Madridē bija savienoti tā, ka bagāžu, kā Rīgā nodevu, tā Madridē tikai to vajadzēja uzmeklēt), līdz darīju, kā ir visgudrāk – pajautāju darbiniekam. Un dabūju savu somiņu. Pēc tam lēnām spāņu mierā atradu vietīņu, kur pasēdēt. Zināju, ka kaut kad kāds jāsatiek. Otra brīvprātīgā meitene ieradīsies vēl. Mierīgi sēžu, sēžu, līdz pienāk Lorenzo, kas ir mana EVS projekta koordinators, un saka: "Lelde?". Nu tā – te viss vienkārši.

Vispār liekas, ka spāņi ar visiem sarunājas kā ar labiem draugiem vai paziņām – lidostā, restorānā... Pēc tam satiku Antono, kurš esot mans mentors, un devāties vakariņās. Tajā ēstuvē varēja ņemt visu, ko grib. Es apjuku, nezināju, kas vislabākais.

Baidijos arī, ka nepaņemu par daudz. Bieži saēdos par daudz, tagad mācos to kontrolēt.

Vēlāk sagaidījām arī jauno brīvprātīgo no Polijas – Silviju. Lidostas Makdonaldā padzērām tēju un devāties uz Plasanzuelu. Priecājos, ka Silvija dzer daudz tējas, man arī patīk dzert tēju, tas ir tik latviski! Viņa ir gandrīz vegāne, atšķirībā no īsta vegāna, viņa ēd olas. Priecājos par viņu, Silvija ir jauka. Sarunājamies angļiski, abas nemākam spāniski – *nada* (nemaz). Vēl mums saka, ka pēc trīs mēnešiem jau runāsim :D

Trīs stundas ceļā uz Plasanzuelu – ciematu, kur tagad dzīvoju – gulējām. Pussešos no rīta saklāju savu gultiņu un atkal gāju gulēt. Aiz loga dziedāja gailis. Āāāā! Gaili!

Nākamajā rītā bija pastaiga pa ciemu. Akmens ciems. Akmens mājas. Daži zaļi audziņi kaut kur spraucas. Kur vien gājām, Lorenzo mūs iepazīstināja ar visiem, māja ar roku *Hola!* Tas esot *muuy importante* (ļoti svarīgi). Bijām hotelī, kur notiek liela daļa ciema dzīves.

Cilvēkiem grūti saprast, kā mani sauc. Antonija, sieviete, kas strādā hotelī, par manu vārdu saka: *Madre!* Un vēl visi, protams, jautā, vai mēs ar Silviju runājam spāniski, es saku: *pokito* (mazlietīņ), Lorenzo saka: *Nē, nerunā, bet drīz.* Un vēl visi saka: *No ingles.* Spāņi nesaprot angļiski un punkts.

Vakaros, gan te auksti.

Šorīt bijām Truhijo – tuvākajā pilsētā. Tur bija lieli katoļu svētki, nezinu kādi. Uz ielām – izbārstītas rožlapiņas un rozmarīna zariņi. Sagaidījām Maksimu – brīvprātīgo no Berlīnes, kurš te dzīvo jau no augusta. Viņš atgriezās no brīvdienām Granādā. Lorenzo un Antonijo: *Ooooo, cik tu brūns!* Likām roku pie viņa rokas un salīdzinājām iedegumu.

Tad bijām vienā citā tuvējā ciematā, tur redzējām to katoļu svētku procesiju, tur arī mūs pacienāja ar maizi un vīnu.

Pusdienas ēdām visi četri Eiropas brīvprātīgie kopā – mēs ar Silviju, Maksims un Linda. Beidzot satiku to latviešu meiteni, ar kuru iepriekš biju runājusi skaipā. Oooo, tad varēja mierīgi parunāt. Angļiski gan, lai Maksimam un Silvijai nav jāklausa nesaprotamā *blā blā blā*. Linda izstāstīja visu, kā te ir. Brīnījās, kā mēs varējām komunicēt ar Lorenzo. Jā, varbūt viņš nesaprot visu, ko viņam ar Silviju angļiski sakām, un varbūt mēs viņu nesapratām, bet komunicējām, jā.

Laiks te tāds normāli silts, man patīk. Telpās var atvēsināties, logi maziņi aiztaisīti, lai saule nespīd iekšā. Visādas puķes te zied, zāle nokaltusi. Kalni tālumā. Spāņiem jau tie laikam nav kalni, tik tādi pauguri. Šis esot nabadzīgākais Spānijas rajons, sauss, mazapdzīvots. Lorenzo ar Eiropas projektiem te ienes vairāk dzīvības, aicinot uz šejieni brīvprātīgos jau 12 gadu. Te ir arī futbola laukums, parks, ekoloģiskā dārzniecība, kur mums būs jāstrādā, bibliotēka, kuru šad tad brīvprātīgie pieskata, kādas nodarbības jauniešiem un bērniem. Uz tām gan nākot vien pāris cilvēku. ☺

5.oktobrī labdarības pasākums ĀBOLSVĒTKI

Kr. Valdemāra ielā 7

9.30 Svētbrīdis Liepājas ev. lut. Krusta baznīcā.
No 10.00 Augļi un dārzeņi no zemnieku saimniecībām
pret ziedojumiem, nodarbības bērniem.
No 10.00 – 12.30 Krusta baznīcas dārzā būs atvērta
kafejnīca.
10.00 Folkloras kopa "Saknes".
11.00 Ukrainu tautas dziesmu ansamblis "Barvinok".
Loterija.
11.30 Sarkanā Krusta senioru ansamblis "Dzirkstele".
12.00 Izloze un 12.30 Izsole.
13.00 Sadraudzības mielasts.
14.00 Nobeigums.
Aicināts ikviens interesents!
Pasākumā iegūtie līdzekļi tiks izlietoti
Liepājas Krusta ev. lut. baznīcas remontam.
Lietus gadījumā pasākums notiks Krusta baznīcā
un Diakonijas centrā.
Pasākumu rīko biedrība „Liepājas Diakonijas centrs”
sadarbībā ar Liepājas apkārtnes zemniekiem,
rokdarbniekiem, kaimiņiem.

Apalās jubilejas

16.05.1968. – Vineta Juškevica
21.08.1978. – Edgars Štamers
22.09.1963. – Valda Zēberga
24.09.1968. – Ainars Zēbergs

Kristīti:

30.06.2013. – Sabīne Šķubure, Ksenija Šķubure
18.08.2013. – Terēze Siliņa

Kristīti un iesvētīti:

19.05.2013. – Daina Valdmane
30.06.2013. – Inese Ģirne, Laila Šķubure,
Sanita Šķubure,

Iesvētīti

19.05.2013.:

Kristaps Dēģis, Līga Helviga, Vineta Juškevica,
Taiga Ķēde, Romāns Magone, Viktors Maškanovs,
Megija Paula, Baiba Sjubarova,
Laila Šķubure, Lidija Nadežda Vedjaškina

AKTIVITĀTES

Krusta draudzē

Dievkalpojumi Krusta baznīcā	svētdienās	plkst. 15.00
Svētbrīži	otrdienās	plkst. 9.00
Pārrunas par Bībeli un dzīvi	trešdienās	plkst. 18.00
Mācītāja pieņemšana	piektdienās	plkst. 10.00 – 12.00
Svētdienas skola	svētdienās	plkst. 12.00
Jauniešu ansamblis	pirmdienās, piektdienās	plkst. 18.00

Diakonijā

Konsultācijas cilvēkiem ar īpašām vajadzībām	darba dienās	plkst. 10.00 – 14.00
Drēbju kamera	otrdienās, trešdienās, ceturtdienās	plkst. 11.00 – 14.00

Veselības istaba	ceturtdienās	plkst. 16.00 – 18.00
Pakalpojumu un nevajadzīgo mantu apmaiņa	ceturtdienās	no plkst. 16.00

Mājas lapa www.kalpot.lv

ADRESES UN KONTAKTI

Liepājas
ev. lut. Krusta baznīca,
Kr. Valdemāra ielā 7,
Tālr. 63426707

Liepājas
Diakonijas centrs
Fr. Brīvzemnieka ielā 54,
Tālr. 63426707,
e-pasts:
diakonija.liepaja@gmail.com

Ziedojumu konti:

Liepājas Diakonijas centrs
Reģ. Nr. 40008103059
Konta numurs
LV 08HABA0551015674491
AS Swedbank
Kods HABALV22

Liepājas Krusta
ev. lut. draudze
Reģ. Nr. 90000116393
Konta numurs
LV 09HABA000140J051655
AS Swedbank
Kods HABALV22

© kalpot.lv Informatīvs, nekomerciāls izdevums,
tiek izplatīts NVO par ziedojumiem.
Izdod – Liepājas Diakonijas centrs, sadarbībā ar Krusta ev.lut draudzi.

Redkolēģija: Mārtiņš Urdze, Inga Audere, Karīna Krieviņa.
Foto no draudzes arhīva. Salikts un iespiests LiePA.